

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

17.11.2008

B6-0592/2008

PROJEKT REZOLUCJI

zamykającej debatę nad oświadczeniami Rady i Komisji

zgodnie z art. 103 ust. 2 Regulaminu

złożyli Thierry Cornillet, Philippe Morillon, Renate Weber, Marios Matsakis,
Fiona Hall, Frédérique Ries

w imieniu grupy politycznej ALDE

w sprawie pogorszenia sytuacji na wschodzie Demokratycznej Republiki
Konga

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie pogorszenia sytuacji na wschodzie Demokratycznej Republiki Konga

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję z 23 października 2008 r. w sprawie Demokratycznej Republiki Konga: starcia we wschodnich regionach przygranicznych Demokratycznej Republiki Konga (DRK),
- uwzględniając rezolucję z 21 lutego 2008 r. w sprawie sytuacji w Kiwu Północnym,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga (DRK) oraz na temat gwałtu jako zbrodni wojennej, a także uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie nieprzestrzegania praw człowieka w DRK,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 22 listopada 2007 r. w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga, w szczególności na wschodzie kraju, i jej wpływu na region,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie reakcji UE na sytuacje charakteryzujące się brakiem stabilności w krajach rozwijających się,
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Strategie reagowania UE na sytuacje niestabilności – podejmowanie działań w trudnych warunkach na rzecz zrównoważonego rozwoju, stabilności i pokoju” (COM(2007)0643) oraz załączony doń dokument roboczy służb Komisji (SEC(2007)1417),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 60/1 z października 2005 r. w sprawie wyników światowego szczytu 2005, a zwłaszcza jej ustępy 138–140 poświęcone kwestii odpowiedzialności za ochronę ludności cywilnej,
- uwzględniając oświadczenie Rady z dnia 10 października 2008 r. w sprawie sytuacji na wschodzie DRK,
- uwzględniając wnioski Rady w sprawie DRK z 10 i 11 listopada 2008 r.,
- uwzględniając wnioski ze szczytu Wspólnoty Rozwoju Afryki Południowej (SADC), która wyraziła gotowość wysłania „w razie potrzeby” oddziałów pokojowych do Kiwu Północnego,
- uwzględniając europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej, który podpisano w dniu 18 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że walki między armią kongijską, wojskami rebeliantów zdymisjonowanego generała Laurenta Nkundy i bojownikami Demokratycznych Sił na rzecz Wyzwolenia Rwandy, a także wojskami ugandyjskiej Armii Oporu Pana nasilają się i nadal powodują cierpienia ludności cywilnej w Północnym Kiwu,
- B. mając na uwadze misję przeprowadzoną w niedzielę, 16 listopada br., przez byłego prezydenta Nigerii Oluseguna Obasanja, wysłannika ONZ, który uzgodnił z dowódcą rebeliantów, Laurentem Nkundą, że zostanie powołana komisja trójstronna, która dopilnuje przestrzegania zawieszenia ognia między armią i rebeliantami i która pilnie potrzebuje wsparcia mocarstw będących partnerami zaangażowanych państw, żeby doprowadzić do rozwiązania konfliktu,
- C. mając na uwadze, że od czasu gdy oddziały gen. Laurenta Nkundy wznowiły walki w RDK w Kiwu Północnym w dniu 28 sierpnia 2008 r., 252 000 osób zostało wysiedlonych, z czego 100 000 w ostatnich dniach, oraz że starcia spowodowały wiele ofiar wśród ludności cywilnej,
- D. mając na uwadze, że dzień po regionalnym szczycie w Nairobi w dniu 7 listopada 2008 r. w sprawie wynegocjowania rozwiązania dla kryzysu na wschodzie DRK natychmiast wznowiono walki między siłami rządowymi i rebeliantami,
- E. mając na uwadze „plan wyjścia z kryzysu”, który przyjęli posłowie kongijscy 29 października i w którym zaproponowano rozwiązanie dyplomatyczne i polityczne,
- F. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ ponownie debatowała nad sytuacją na wschodzie RDK w dniu 11 listopada 2008 r. i nie zgodziła się na wzmocnienie sił MONUC poprzez wysłanie dodatkowych 3000 „błękitnych hełmów”,
- G. mając na uwadze zagrożenie, jakie niesie ze sobą „umiędzynarodowienie” konfliktu poprzez wysłanie oddziałów z Angoli i z Zimbabwe w celu wsparcia rządu DRK oraz oddziałów z Rwandy w celu wsparcia Laurenta Nkundy,
- H. mając na uwadze, że organizacje humanitarne niosą obecnie pomoc 200 000 uchodźców w obozach zgrupowanych wokół miasta Goma i oceniają, że do 1 mln osób cywilnych rozproszyło się w stepie, żeby uciec przed przemocą,
- I. mając na uwadze, że pracownicy organizacji humanitarnych zawiadamiali, iż wysiedlona ludność lokalna prowincji wschodnich DRK jest coraz bardziej osłabiona oraz że kontynuacja starć uniemożliwia organizacjom humanitarnym dostęp do niektórych stref pilnie potrzebujących pomocy żywnościowej i medycznej,
- J. mając na uwadze pogorszenie się epidemii w Kiwu Północnym przy stałym rozwoju cholery, odry i kokluszki, w związku z masowymi przesiedleniami ludności i jej osiedlaniem się w miejscach tymczasowych,
- K. mając na uwadze, że żołnierze FARDC (żołnierze armii kongijskiej) dopuszczają się wymuszeń i rabunku wobec ludności cywilnej, zwłaszcza w strefie Kanyabayonga (na północ od Rutshuru),

- L. mając na uwadze na wschodzie DRK popełniono wiele ciężkich naruszeń praw człowieka, w szczególności licznych aktów przemocy na tle seksualnym i przymusowego rekrutowania dzieci-żołnierzy przez różne zbrojne oddziały,
- M. mając na uwadze, że bezprawna eksploatacja zasobów naturalnych na wschodzie Konga jest źródłem finansowania rebelianckich ugrupowań i dlatego przyczynia się do destabilizacji regionu,
1. wyraża najgłębsze zaniepokojenie ponownym wybuchem walk między armią kongijską a odradzającymi się bojówkami w Kiwu Północnym;
 2. wyraża najgłębsze zaniepokojenie zagrożeniem, że wojna może nabrać wymiaru regionalnego;
 3. stwierdza, że nadal sytuacja humanitarna w Kiwu Północnym jest chaotyczna w wyniku walk, które spowodowały masowe przesiedlenia ludności; z zadowoleniem przyjmuje decyzje głównych podmiotów udzielających pomocy (ECHO, państwa członkowskie itp.), które zmierzają do zwiększenia pomocy humanitarnej dla dotkniętej ludności cywilnej;
 4. podkreśla, że różne organizacje humanitarne borykają się z trudnościami w udzielaniu pomocy humanitarnej w związku ze stanem bezpieczeństwa w Kiwu Północnym; wzywa wszystkie zaangażowane strony, żeby zagwarantowały dostęp do ludności poddanej zagrożeniu oraz bezpieczeństwo pracowników organizacji humanitarnych, żeby zachować przestrzeń humanitarną; przypomina, że jest kwestią zasadniczą, żeby środki i siłę wojskową wykorzystywano wyłącznie w bardzo ograniczonej liczbie przypadków i tylko w ostateczności jako wsparcie działań humanitarnych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje europejską inicjatywę mającą na celu zapewnienie środków dla utrzymania mostu powietrznego i dostarczania w ten sposób żywności tysiącom uchodźców zagrożonych głodem w wyniku walk;
 6. nalega na zaangażowane strony, żeby przestrzegały zawieszenia broni, i podkreśla, że koniecznie należy nadal podejmować wysiłki na rzecz zakończenia operacji obcych ugrupowań zbrojnych na wschodzie DRK;
 7. ponownie podkreśla swoje poparcie dla MONUC w dramatycznych okolicznościach, w których jej obecność – mimo słabych punktów – jest niezbędna, i domaga się, żeby uczyniono wszystko, by MONUC mogła w pełni realizować swój mandat i uciekać się do użycia siły zbrojnej w celu ochrony zagrożonych osób;
 8. wzywa wspólnotę międzynarodową oraz Radę Bezpieczeństwa ONZ do wzmocnienia MONUC poprzez zapewnienie odpowiednich materiałów i pracowników, żeby misja mogła realizować swój mandat, czego domaga się MONUC;
 9. wzywa do wzmocnienia współpracy między UE, państwami członkowskimi i MONUC;
 10. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że prezydenci DRK i Rwandy spotkali się 7 listopada 2008 r. na szczycie w Nairobi w sprawie pokoju i stabilności w regionie Wielkich Jezior z inicjatywy Louisa Michela, członka Komisji;

11. zwraca się do Rady, żeby uważnie śledziła sytuację humanitarną i bezpieczeństwa na wschodzie DRK, żeby wzmocnić różne możliwe rodzaje działań w zależności od okoliczności;
12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, rządowi państw członkowskich UE, rządowi Demokratycznej Republiki Konga i krajów regionu Wielkich Jezior, instytucjom Unii Afrykańskiej, SADC i sekretarzowi generalnemu ONZ.